

«آن کس که به فریاد دلش بیدار نشود، به فریاد دیگران نیز بیدار نخواهد شد.»

تمام پیامبران تنها، تلنگر می زنند تا به فریاد دلت بیدار شوی. و آنکس که با تلنگر بیدار نمیشود او مرده است. اگر یک تپش دل بیدار باشد، انسان را از فرش تا عرش می رساند. ذلت از آنجا می آید که انسان فریاد و دعوت دل خویش را نمی شنود. آنکه به پاداش خدا حرکت می کند عزیز است، و آنکه به پاداش دیگران حرکت می کند ذلیل است. اگر دوست می شنود کافیهست. و اگر دوست نمی شنود هیچ چیزی کافی نیست. دوستدارانم چه زیادند و آنان که دردم را می شناسند چه کم. طعم عزت را تنها زمانی خواهی یافت که دیگر به تملق نیازی نداری، زمانی که تنها به یک مبدأ امیدوار شوی و به یک مبدأ نیازمند شوی، تمام قدرت را یافته ای. تملق کسی است که نمی تواند قدرت درونی خویش را بیابد. و وقتی که نتوانست بیابد تضعیف می شود. نیرومند ترین انسان کسی است که امیدش را از دست ندهد. تنها کسی امیدش را از دست می دهد که دل (درون) خویش را کشف نکرده باشد. تنها نوری که می تواند انسان را در ظلمات راه ببرد، دل پاک است. آنکه نیاز به قدرت و مدح شدن دارد، ذلیلترین انسان است. ابلیس تنها، سخنگوی خودش است. اما وای به حال این انسان که سخنگوی هزاران کس است (دل، نفس، ...). ای انسان، اگر خار بوته هستی، اگر تمام عالم گلبوته باشند، نمی توانند تو را به گلبوته بودن بکشانند. و اگر گلبوته هستی، تمام عالم نمی توانند تو را به خار بوته بودن بکشانند. اگر انسان گناه را بشناسد، می تواند از آن رهایی بیابد. ولی زمانی که گناه را نمی شناسد کی می تواند از آن رهایی یابد. خلوص، دل انسان را به بزرگی آسمان کرده و تبدیل به خروش اقیانوس می کند. دین ارثیه نیست، بلکه عصاره ای است که انسان آن را از فطرت خویش بیرون می آورد. و زمانی که از فطرت بیرون آمد، آن دین را انسان هرگز به یغما نمی دهد. یک تپش دل، اگر بداند که چرا می تپد، تبدیل به یک شمع می شود در تمام ظلمت تاریخ.